

Знаѣ единъ человекъ, който има челядь голѣмъ, а доходъ умѣренъ. Той е извѣстенъ въ всичкій градъ заради свободнѣ-тѣ му рѣкѣ и благотворителность. Мнозина го хвалятъ за това нѣчто, но азъ го осъждавамъ, и ето зачто. Кога дава, той прави голѣмъ погрѣшкѣ; никога не ся смышлява, да ли е истина негово това, что дава въ даръ на сиромасы-ты, и да ли може да го даде безъ да обиди нѣкого. Има, както ви казахъ, много дѣца; нихъ, като баща, длѣженъ е да ги храни, да ги облачи и да ги воспита. Но понеже часто дава въ милостынѣ все, что има, оттова сироты-ты му дѣчица много пѣти ся лишавать отъ това, что имъ е найнужно. Нѣкой пѣтъ нѣмѣтъ что да ѣдѣтъ, или да си доѣдѣтъ; другъ пѣтъ нѣмѣтъ во что да ся облѣкѣтъ, или во что да ся обуѣтъ, а другъ пѣтъ много мѣсяци не ходять въ училище-то, зачтото баща имъ нѣма съ что да плати на учителя. Слѣдовательно свободна-та рѣка на тогова человекъ е несмыслена; зачтото *прѣво трѣбва да устроимъ кѣщѣ-тѣ си, а послѣ да помагаме на други-ты.*

Той истый человекъ е длѣженъ на ботушяра, на шивеца, на продавеца. Разумѣвася, че е весма праведно да употреблява гроша, когото препестява, въ това, да си отплаща длѣга, и ни парѣ да не дава въ даръ, доклѣ ся неотплати на взаимодавцы-ты си. Той обаче что прави? Чтомъ добые нѣколко пары, и ся яви предъ него или нѣкой сиромахъ